

Helgekommentar Moss Avis 26. januar 2013

Hva er det som flyr og flyr?

Av Trygve G. Nordby

“Hva er det som går og går og aldri kommer til døra,” heter det i en av barndommens gåter. Siden det er jeg som spør i denne helgekommentaren, vil noen vittigperer sikkert mene at svaret må være “Fiskebåten Elg”. Det er feil, selv om det for så vidt er rett. Men det er ikke det som er svaret. Det er naturligvis klokka. Denne slavedriveren som i økende grad styrer oss gjennom døgnet.

I barndomshjemmet hadde vi ei typisk 50-tallsklokke i stua. Den hadde en usympatisk og inntrengende tikkelyd, og attpåtil markerte den hver hel og halvtime med sprø kimelyder. Moren og faren min hadde ei vekkeklokke på soverommet og hvert sitt armbåndsurs. Da jeg begynte på skolen fikk jeg eget armbåndsurs med grønne, selvlysende visere. Det var det hele.

I dag er livet fullstendig invadert av tidsmaskiner. På soverommet har vi ei klokke på hver side av sengen. Det er ganske praktisk, fordi vi slipper å snu oss når vi våkner midt på natten med desperat behov for å vite hva klokka er. En absurd tanke i seg selv, men sånn er det bare.

Klokkeradioen slår seg på ett minutt før klokka seks, slik at vi får høre dagsnyttmannen eller damen annonsere dato og tid. Sannelig sier de ikke at klokka er seks klokka seks i dag også. Søvntrukken tumler jeg inn på badet hvor det står en liten radio – og du gjetter helt riktig: Med klokke på.

Nede på kjøkkenet lyser klokka på brødbakemaskinen mot meg med sine tivoliaktige, røde tall. Brødbakemaskinen roper til meg at jeg ikke har stilt klokka siden sist strømmen var borte. Det gjør ikke så mye, for brødbakemaskinen står oppå en mikrobølgeovn med ei klokke som er enklere å stille etter strømbrydd.

Etter at dagens kaffe er tilberedt på en litt gammeldags kaffemaskin – uten klokke – rusler jeg ut på glassverandaen hvor tiden lyser mot meg fra den digitale værstasjonen på veggen og radioen i vinduskarmen. Disse to er ofte litt uenige, så jeg må sjekke hvilken av dem som har mest rett i følge armbåndsuret. Det går alltid presis på sekundet. Hvis ikke kommer jeg for seint til toget.

Jeg setter på radioen på glassverandaen og får opplest hvor mye klokka er. Det har nå gått flere minutter siden sist jeg ble minnet på at tiden ikke bare går - den flyr. En moderne versjon av barndommens gåte: “Hva er det som flyr og flyr og aldri kommer til Rygge?” Her er det naturligvis mange rette svar. “SAS” for eksempel. Men det er altså feil. Det er tiden!

Jeg stiller inn bilvarmeren via klokka på appen på mobilen og begynner å pakke ned det jeg trenger for dagens møter. Ute i bilen er det ikke bare ei klokke, men to. Ei i displayet for GPS-en og ei inne i speedometeret. Disse to er heldigvis alltid enige. De er til og med enige om at det er unødvendig å stille seg om automatisk til henholdsvis sommer- og vintertid. Jeg oppdager ikke at disse klokkene går en time feil før jeg får satt på bilradioen og hører hva klokka er. Da har jeg allerede begynt å kjøre, og kan ikke fikle med innstillingene på det digitale dyret som lever sitt eget liv i bilens indre.

Heldigvis har Jernbaneverket satt opp en skjerm med ei klokke på helt oppe ved parkeringsplassen på Sonsveien stasjon, slik at jeg kan få sjekket tiden på veg ned til perrongen hvor det er flere skjermer. Alle med ei lita klokke oppe i høyre hjørne. Tid for neste oppdatering av den gamle klokkevitsen: “Hva er det som går og går selv om togene står?”

Vel inne på toget er det flere klokker i hver vogn. De viser ikke bare tiden, men også temperaturen og navnet på neste stasjon. Denne innretningen er som oftest enig med lokføreren når det gjelder hva som er neste stasjon. Men noen ganger er de uenige. Det skaper både forvirring og munterhet blant trøtte morgenpendlere. Særlig forvirrende kan det være når man sitter og halvsover mellom Ås og Ski og gløtter opp på lystavla og får opplyst at neste stasjon er Lillestrøm.

En gang jeg hoppet på toget i siste liten på Oslo S var jeg i ferd med å hisse meg skikkelig opp over at NSB ikke hadde orden på lystavla i toget. Heldigvis sa jeg ikke noe før jeg oppdaget at det var jeg som hadde satt meg på feil tog. Slukøret gikk jeg av på Alna stasjon – et øde sted uten folk, bare tomme tog og sporveksler.

Eneste trøsta jeg hadde der jeg sto og hutra midt blant alle sporvekslene var en gode venns ord i slike situasjoner: “Det er ikke så nøye – bare tida går”. Og det har han jo strengt tatt rett i.